

Præte. Quæcunque prædicantur de vno, & de eodem, prædicantur etiam de se inuicem, ergo si pater, & filius, & Spiritus S. prædicantur de Deo, & de se inuicem, ergo filius est pater, ergo S. S. est filius, ergo acti- num passiuum.

Probo maiorem. Accipio Socratem de quo prædicantur homo, rationale, & risibile, dicendo, Socrates est ani- mal rationale, Socrates est homo: Ista adinuicem prædicantur. Nam dicimus homo est animal & animal ra- tionale homo. Homo risibilis: Risibile est homo, ergo si personæ tres prædicantur de Deo, ergo pater est fi- lius, & filius pater, hoc falsum, ergo non prædicantur. Dicimus animal rationale, ergo risibile, nisi, ergo ratio- nale, ecce quomodo ad inuicem prædicantur non tamen sic in ista.

Præte. Nihil subiicitur duobus in vnitæte suppositali licet sit eis commune, quia sequeretur, qd causa esset effectus, & effectus, esset causa. Ideo falsa est ista prædicatio. Homo est fortis: & Plato, Quia hoc modo sequi- tur, qd causa, quæ est homo sit effectus, & fortis, & plato, qui sunt effectus esset causa. A pari? Cum essentia di- uina sit causâ tuius personarum, ergo non erit subiectum, & personæ prædicatum.

Præte. videtur esse prædicatio nugatoria dicere. Deus est pater, & filius, & Spiritus. Quia sunt idem, ergo nugatio. Nam nugatio est euisdem de eodem, inutilis repetitio.

R E S P O N S I O N E S

Argumentorum.

Sed vnâ supponere oportet, & ex solutione vnica, omnes tollemus difficultates. Scire necesse est, qd hoc no- men Deus significat: Non solum naturam diuinam, sed significat etiam personas diuinas. Ideo in alijs termi- nis à termino Deus, aliud denotat naturam communis, aliud suppositum in natura illa. Nam aliud significat ho- mo vt natura communis, aliud significat suppositum vt Socrates: at Deus significat simul, & semel pro plu- ribus, & pro vno. Ratio quia in diuinis sunt idem Natura, & Res naturæ, idest diuina essentia, & persona, stante hac suppositione dicatis ad obiectiones.

Bona lib. 1. D. 4. l. 1. 2. 3.

Vt in humana alia etiam alia nã alia forma.

Cõsistit in duo.

Ad primum, ista prædicatio est contra naturam. Negatur.

Ad probationem. Dicatis valet illa regula vbi subiectum, & prædicatum non sunt idem, hic sunt idem.

Ad 2. personæ non constituunt sed consti. ergo R. Quia non sunt idem constituens, & constitutum.

R. Productio, & constructio. 2. Altera for malis, & sic non sunt idem constituens, & constitutum: Altera di- citur esse relaxata, & hoc modo sunt idem constituta, & constituenta, hæc in diuinis, ergo.

Ad 3. od repugnant nomina partitiua, & collectiua. R. Verum est vbi non sunt idem natura, & res naturæ: Hic omnia sunt idem.

Ad 4. dico qd verificatur regula illa in prædicatis absolutis, vt rationale, non aut respectu respectiuorũ, vt hic.

Ad 5. dico, qd non sequitur argum. quia idem sunt subiectum, & prædicatum substantialiter. Ad vltimum dico, qd non est nugatio, quia licet sint idem essentia cum persona in natura, non tamen sunt idem in modo personali, & hoc sufficit, & sic habetis, multa de prædicatione.

In frequenti videbo de mente lo. Bachonitani, An diuina essentia dicat formam, vel materiam.

L E C T I O D E C I M A N O N A.

In qua examinatur, quæstio quam mouet Doctor Bachonitanus super D. 4. q. 1. An diuina essentia in generatione æterna se habeat per modum formæ? An per modum Mate- ria? Ideo vt ordinate procedam obseruabo quinque potissima, videlicet.

Dis. 4. 1. 2. 3.

Continuationem Io. Bachonis, cū Mag. } Circa continuationem, Dico qd est maxima. Nam cum Mag. Conclusionem: Probationem, } in Distinctione probauerit qd Deus Deũ generat, & quod Tri- Difficultates, & solutiones. } nitus personarum dicitur de Deo, & dicitur esse pãdicatio iden- tica cerum est, qd in generatione communicatur diuina essentia.

Ideo possunt oriri dubitationes magna, videlicet. An ista materia se habeat per modum formæ? Vel per modum materia? Et ratio dubitationis est. Quia quicquid communicatur in generatione humana, & natu- rali semper habet rationem seminis, & per consequens materia.

Ideo recte ponit quæstionem huiuscemodi. Studeant igitur nostrates suo Doctõri, cum sit rerum ordo, anima philosophia: Spiritus Theologia, exemplar Carmelitarum, & P. acceptor.

Hanc quæstionẽ mouent, } Henricus, } Et alij, ergo dicitur esse rationalis, & necessaria: Ideo sci- Scotus, Aureolus, } Comigron, } re oportet, quod in diuinis datur ista nomina essentia, & essentiale, quæ indigent aliquali discussione, vt prædium, ad scopum principalem.

Essentia, & ef- sent ale.

Essentia communi nomine dicitur esse natura cuiuscumque entis, siue sit substantia, siue accidens, siue na- turalis, siue artificialis, siue creata, siue increata, siue diuina, siue humana. Essentia triplex.

Essentia quid?

Imperfecta, } Essentia imperfecta est accidentium, quia habent per aliud esse.

Perfecta, } Essentia perfecta est naturæ vegetabilium, sensilium, & hominis, sed humana est per-

Essentia qua- druplex.

fectior, quia habet naturam intellectualem, & magis tendit ad actualitatem, ergo

Perfectissima, & ad perfectionem.

Summa. } Essentia perfectior dicitur esse natura Angelica, quia in ipsa est minor potentialitas, & maior actualitas. Nam homo habet potentialitatem necessariam ad non esse propter materiam: Ang- lus vero non habet aliam potentialitatem, quam ad esse, quia de non esse reducti fuei ad esse.

Essentia perfectissima dicitur esse natura diuina, quæ vocatur a Theologis natura simplicissima infinita, & summè perfecta. Hinc Damascenus vocauit illam Pellagus quoddam infinite substantia: Hinc dicitur esse vnicum absolutum, quia est eadem omnibus modis intellectui, voluntati, & omnibus absolutis. Hinc a nullo distinguitur realiter, sed tantum formaliter, i. relatiue.

Damascenus.

Pari modo essentiale dicitur multifariam, vt scribunt S. Bonauen. Stephanus Bruleferus, & alij.

Lib. 1. d. 3. 3.